

Molnár Vilmos

Nagyanyám hokedlije

Nagyanyám környezetében meghunyászkodtak még a tárgyak is. Ezek különben alattomos támadásaikkal sok bosszúságot képesek okozni a gyanútlan emberfiának. Egy hároméves pályakezdő fiatalembernek kiváltképpen. A legalkalmatlanabb pillanatban tudnak: – kibillenni

- dőlni
- és borulni

a pályakezdő: – alól
– neki
– és rá.

Eltérítve pályájáról.

De nagyanyám jelenlétében kezessé szelídültek a dolgok. A konkrétak csakúgy, mint az elvontak. Nem háborgott-hőbörgött, nem eredetieskedett, nem császkaált semmi. A helyén maradt minden, mert megvolt mindennek a helye. Meg aztán nagyanyám időnként rá is szólt a pályakezdőre:

– Ül már vesztig kicsidég – mondta –, nyomd le a valagadot valahova.

Ettől a pályakezdő kicsit lecsillapodott, miáltal kis időre megjuhászodtak körülötte a dolgok is.

Amúgy engedelmes tárgyak vették körül nagyanyámat, jellemüket tekintve jámborak. Ritkán fordult elő közöttük lázadás. Nagyanyámmal szemben úgysem lett volna semmi esélyük. Pedig erős egyéniségek is akadtak közöttük. Kivételes kaliberek, nagyagyúk.

Vegyük mindjárt a jókora zöld hokedlit. Tekintélyes darab, kapitális példány. Aki készítette, nem volt a miniatűrök híve. Titkon nagy ívű elképzeléseket dédelgetett magában, óriási ülepekben gondolkodott.

Állta is a sarat a hokedli mindenféle fészkelődő far alatt. Játszva megbirkózott bármekkora hátsó fertállal. Kisebb popsikból meg egész csokornyit fért el rajta. Nagyanyám hokedlije beillett volna fősvényül kimért táncparkettnek, jól szuperált volna kávézóasztalkának. Aminthogy szuperált is kakaózáshoz a pályakezdő számára. Miután az ülepek eltávolították róla.

Masszív volt és szilárd, úgy állt, mint a szakrament, nem lehetett billegtetni egykönnyen. Ami azért nem írandó feltétlenül a javára. Mikor pedig billegtetni jó.

A hokedli megingathatatlan szilárdságról tett tanúbizonyságot a legbizonytalanabb időkben is. Rendületlenül állta a nyugtalan lábak meg-megújuló ostromát, a véletlen meg a tendenciózus rúgásokat, a véget nem érő ide-oda tologatást. Karcolások, horzsolások, vágások és zúzódások nyomai borították mindenütt,

akár egy öreg hadfit. De újra és újra be lett kenve csillogó zöld festéssel, ami mintegy konzerválta a sebeket. Régmúlt csaták dicső emlékének aurájaként vonta be.

Legnagyobb erényét mégis az ülőke közepébe vágott hosszúkás, perselynyíláshoz hasonlatos rés jelentette. Igen alkalmasan lehetett beledugni a kezét, s odébb lódítani, ha éppen útban volt. Szinte ok nélkül is kívánta a tenyér becsúsztatását és a lódítást. De a lábait összekötő négy vastag lécső sem volt semmi. Ülés közben annyira célszerűen lehetett felpolcolni rá a lábat, hogy szállhatott érte az áldás készítője fejére, eredményesen matató két kezére.

A hároméves pályakezdő fiatalember számára ez a hokedli irányadóvá vált a tájékozódásban, támponttá lett a közlekedésben. Körüljárása kisebb expedícióval ért fel. Újabb expedíciók indításához szolgált kiindulópontként.

Változatlanságában is átváltozóművész volt a hokedli: mikor kellett kisasztal, mikor kellett szék, mászashoz létra, játék közben vár. A körös-körül lábatlankodó kétségek közepette kézzelfogható négy lábú bizonyosság.

Attól arrafelé a pályakezdő számára ő vált mérvadóvá az ülőalkalmatosságok megítélésében. Hozzá mérettek mind a székek. Klasszikus fotel vagy modern ergonomikus miskulancia, tonett-, forgó- vagy hintaszék, egyik sem numerált mellette.

Ő lett a SZÉK, a székek széke, minden székek legszékebbike.